

1. L'Increïble Home Normal

Ding-dong!

Dissabte. No eren ni les deu del matí. En Leo estava acabant d'esmorzar. Qui podia ser a aquelles hores? Els seus pares ho sabien. L'Octavi, també.

Ding-ding, ding-dooooong!

—Hi vas tu, rei? —va dir la mare d'en Leo.

Li tocava aixecar-se. Tots sabien qui estava fent sonar el timbre d'aquella manera.

—Com va tot? —va preguntar en Rubèn sense donar temps que la porta s'obrís del tot.

—Bé.

—Només bé?

—Sí, només bé. Normal. —En Leo va alçar una mica les espatlles, com si no acabés d'entendre la pregunta.

—Normal és normal. —En Rubèn va fer veu d'espinguet per imitar en Leo—. Deixa'm entrar. Espero que l'Octavi estigui menys normal que tu. És dissabte! No hi ha escola! I tu dius «normal» amb aquesta cara

de... normal. Et diré l'Increïble Home Normal. Ha, ha, ha!

—Només he dit normal! No sé quin problema hi ha. Jo no...

En Leo no va poder acabar la frase. Primer, perquè en Rubèn ja no escoltava. Segon, perquè aquell matí estava cansat. Havia dormit malament, intranquil. No aconseguia recordar el somni, però segur que havia estat un malson dels grossos. Així que va tancar la porta a poc a poc i murmurant alguna cosa semblant a «quin problema hi ha si estic normal un dissabte al matí?». Ell estava normal i tot era normal. Era normal que visqués amb un mico que es deia Octavi, que parlés més de cent quaranta idiomes, que li agradés portar bombí i que, a més, el portés amb molt d'estil. També era normal que els seus pares pensessin que el mico no era un mico, sinó un alumne escocès d'intercanvi, lleig i molt aficionat al roibos. I era normal que ell i els seus amics haguessin viscut una aventura increïble en llegir el *Quixot*. Ah!, i que haguessin creat el Club de lectura dels Caníbals. Tot era molt normal. Fins i tot que, des que van llegir el *Quixot*, els Caníbals ja no haguessin tornat a reunir-se per llegir. Per què? Doncs pel que era normal en aquests casos: no aconseguien posar-se d'acord amb la pròxima lectura, malgrat que seguien intentant-ho. Aquell dissabte tenien un nou pla que en Rubèn es va encarregar de recordar

als pares d'en Leo mentre es menjava un parell de galletes.

—Doncs sí, anirem a la llibreria per veure si trobem un llibre que ens agradi a tots i així podem continuar el nostre club. A veure si ho aconseguim.

Quan en Rubèn parlava d'aquella manera als seus pares, tan educada i amb tants somriures, en Leo es posava una mica nerviós. Era tan fals...

—Molt bé, molt bé. Aneu a la llibreria Drac? —va preguntar el pare d'en Leo.

—Sí, anem a la Drac. És molt mona. Oi, Octavi, que és una llibreria molt mona? —i li va picar l'ullet.

—Sí, molt mona —va respondre l'Octavi amb una rialleta que va dissimular amb alguna cosa semblant a mig esternut.

—Oi que és molt mona? —va insistir mirant en Leo i tornant a fer-li l'ullet.

En Leo va voler dir que sí, però només li va sortir un grunyit semblant als que fan els cadells de tigre. Li havia demanat mil vegades que no fes aquelles bromes de micos davant dels seus pares. I si un dia s'adonaven que l'Octavi no era un estudiant escocès? I si, per culpa d'aquelles gràcies sense gràcia, descobrien que l'Octavi era un mico? No volia ni imaginar l'esbrancada que li cauria ni el que podria arribar a passar. Li ho havia dit un munt de vegades, però ni cas. El pitjor era que fins i tot l'Octavi feia la broma del mico:

—Rubèn, Leo, anem a aquesta llibreria tan mona. És que realment és moniiiiiiiiiiiiissima.

I així de monos se'n van anar cap a la llibreria.

Quan van arribar-hi, la Yumiko i l'Andrea els estaven esperant a la porta.

—D'acord, sí, reconec que estic una mica contenta d'anar a una llibreria que no sigui en línia... Una llibreria, diguem-ne, normal. —La Yumiko fins i tot es va oblidar de dir bon dia.

—Normal! Ha, ha, ha! —En Rubèn va riure, va assenyalar en Leo i va explicar als altres la broma. Al final va dir—: Els teus poders d'Increíble Home Normal s'encomanen. Ha, ha, ha!

L'Andrea es va adonar que en Leo no estava per brocs.

—Què et passa? Sembles cansat.

—És que no ha pogut dormir. Ha tingut un malson —va contestar l'Octavi, rasant-se per sota del bombí—. No ha parat de moure's en tota la nit.

—Què somiaves? Hi ha res que et preocupi? —L'Andrea estava realment interessada—. No fa gaire que vaig llegir un llibre sobre els somnis i els seus significats. De vegades creiem que són malsons i, en canvi, són advertències que podem fer servir per...

—No he tingut cap advertència. —En Leo no volia que la conversa se centrés en els seus somnis—. A més, no me'n recordo. Només estic cansat.

—Bé, jo només dic que si vols dir-me què has somniat...

—De debò que no me'n recordo. I no em passa res.
—Què li passava a tothom? Sí, ell estava normal, però era com si tots s'entestessin que no ho estigués. En Leo va decidir fer servir la broma d'en Rubèn al seu favor—: Estic molt normal. Supernormal. Sóc l'Increïble Home Normal, ho recordeu? Ha, ha, ha!

En Leo va intentar imitar el so d'una rialla i li va sortir més o menys bé. Els altres el van creure i finalment van entrar a la llibreria molt contents. Tots menys en Leo, que patia per l'Octavi. Una llibreria? L'Octavi envoltat de llibres? Era l'únic que recordava que li havia assentat fatal llegir el *Quixot*? No havia passat tant de temps des que l'Octavi havia lluitat contra un gronxador. O que anava enfilat en un estruç, amb una tetera al cap i una llança feta amb una branca mal pelada. No feia tant que havia rebenat un castell inflable o que havia entrat al fossat dels lleons del zoo. Sí, d'acord, últimament no havia perdut el cap, però tampoc no havia llegit gaire.

Sens dubte, entrar en una llibreria amb l'Octavi era un risc molt gran. Però en Leo no va dir res. Va pensar que n'hi hauria prou de vigilar de prop l'Octavi i estar atent al primer senyal de bogeria. Què era el pitjor que podia passar? O millor dit, què era el pitjor que podia llegir l'Octavi? En Leo va pensar en llibres d'aventures

i dracs, d'elfs, de fades. O d'amor. De petons i aquestes coses, i a en Leo li va semblar graciós imaginar-se l'Octavi repartint petons amb els morros de ximpanzé. Però, de sobte, també va pensar en llibres d'assassinats. De molts assassinats. De tants assassinats, que va preferir deixar de pensar i entrar amb els altres a la llibreria. Això sí, sense perdre de vista el més mono dels Caníbals, com diria en Rubèn.